

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>"תנה ישועות לעם עולם"</u>	<u>1</u>
<u>5</u>	<u>היכן נמצא הלב הפועם של האומה?</u>	<u>2</u>
<u>9</u>	<u>שנתיים למלחמה: שמיני עצרת או שביעי באוקטובר?</u>	<u>3</u>
<u>11</u>	<u>מדוע לא הלכתי ולא אלך לכיכר החטופים</u>	<u>4</u>
<u>14</u>	<u>עד אז, לא יהיה ריפוי!</u>	<u>5</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

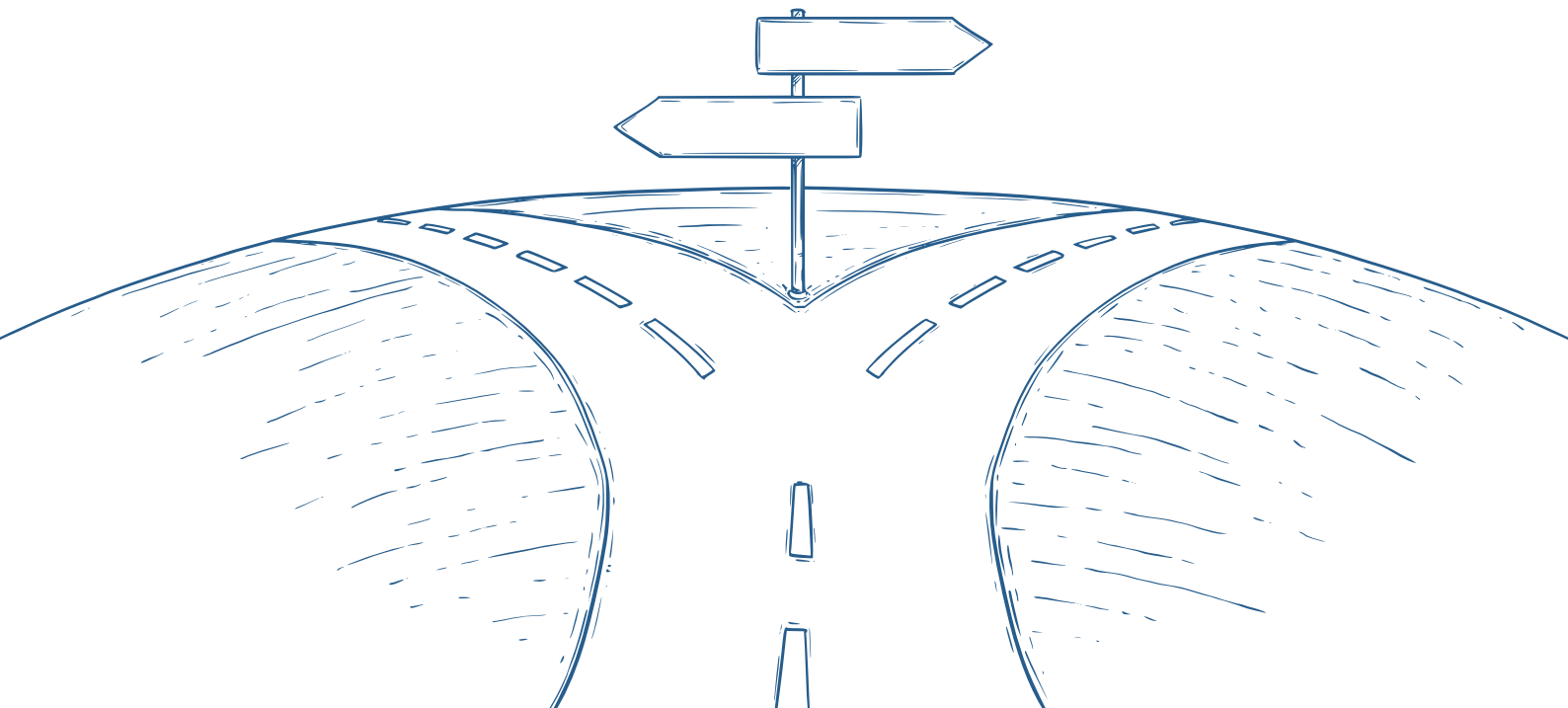
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

"תנה ישועות לעם עולם"

עזרא הימן

א. מעמד נפש ייחודי מאוד הוא להתפלל 'הושענות' בהושענא רבה תוך כדי שאחרוני חטופינו מחולצים ונושעים מידי ציפורני הרשע. חלפו שנתיים ימים. הערבות צמאות ובוכות, ושערי שמיים נפתחים. יום של פדות. קול מבשר מבשר ואומר.

ב. אך הקשיבו היטב ליום הזה. זהו יום של דין, לא של חסד. יום של חיתום. והמעמד שאנו נמצאים בו כרגע הוא מעמד של דין. אנו מתפללים שנצא שוב זכאים בדין, מתוך עומקים ומעמקים של ניסיונות וקשיים שהחיים כאן מזמנים. ביום של דין, כל הדברים תלויים ועומדים. הבנים שבים, הפדויים שבים ברינה, אך המעגל הלאומי טרם נסגר. אנחנו בצומת דרכים, לזכות או לשבט.

ג. גם ביום המיוחד הזה אנו זוכרים שאור וחושך משמשים בערבוביה. טרם זכינו לגרש ולהשמיד מפנינו אויב, לעקור את הרשע משורשיו ולהושיב את ישראל בטח. עם הצלת אחינו, העצמנו לדאבוננו גם את הרוע שיקום שוב עלינו. אור וחושך בערבוביה. והדברים תלויים ועומדים, מה יגבר.

ד. לכן, יחד עם כל השמחה הגדולה אנו זוכרים שאנו ביום דין. ואנו מתפללים על השנה הבאה עלינו לטובה שהפדות של היום המיוחד הזה תהיה סימן להמשך תקומתנו בארץ, לעקירת רשעי ארץ ולהצמחת חיים.

אם לא נזכה לכך, וחלילה ניפול כעת לרפיון ועייפות - יצא שכרנו בהפסדנו (שחרור רוצחינו), והרע הזה יקום עלינו בתוך בתינו.

ואם אכן נזכה לכך ונזקוף קומתנו בגבורה, נילחם ביתר שאת על חירותנו - גם הפסדנו יצא בשכרנו, וקול הבשורה שנשמע היום יהיה סימן לקול גדול המבשר ואומר על השנה הבאה עלינו לטובה.

ה. אז ביום הזה נקיים "גילו - ברעדה". נתפלל לישועה, לצאת זכאים בדין הזה, להיות דבקים ביוצרנו, גיבורים בדרךנו, נחושים במעשינו. ונזכה שגם הנסיגות שבדרך יצטרפו לתקומה המחודשת, שאנו כל כך מחויבים לה וגם ראויים לה בשנה הזו.

חג שמח!

גם ביום המיוחד הזה אנו זוכרים שאור וחושך משמשים בערבוביה. טרם זכינו לגרש ולהשמיד מפנינו אויב, לעקור את הרשע משורשיו ולהושיב את ישראל בטח

היכן נמצא הלב הפועם של האומה?

איתי אסמן

בימים אלו מתנהל מאבק על ידי הקמפיין כדי לנכס לעצמם את החזרת השבויים, תוך הודיה לנשיא טראמפ ותוך התעלמות מוחלטת מראש הממשלה

היום השתתפתי בשלוש אזכרות בהר הרצל. בתי העלמין הצבאיים ברחבי הארץ התמלאו היום; שם הדופק הלאומי נמצא.

השמחה על חזרתם של השבויים מלווה בכאב חד וצורב על אלו שמסרו את נפשם במלחמה, גם למען חזרת השבויים. כעדות לגבורתם נותרו אלמנות, יתומים ומשפחות שכולות יקרות ואהובות.

ונשאר גם פצועים רבים מהמלחמה בגוף ונפש. חייבים לזכור גם אותם כל הזמן, **דווקא משום שאין להם משרדי יחסי ציבור, הפקה, או אסטרטגים ויועצי תקשורת.**

הביטו רחב - ההתמודדות האישית שלהם לא תמה, וחובתנו לסייע להם ככל האפשר.

א. תחילה, חשוב להבין מהי 'כיכר החטופים'.

במשך השנתיים האחרונות 'כיכר החטופים' הייתה 'שנויה במחלוקת', בשפה מכובסת, בחברה הישראלית.

לא רק בגלל המסרים הבוטים שהושמעו בה נגד ממשלת ישראל ונבחרי הציבור, שבכך היא ייצגה בעיקר את מתנגדי הממשלה, אלא **בעיקר בגלל הקו האסטרטגי שהובילו ראשיה בכוונת מכוון. המסרים שיצאו מהכיכר רק חיזקו את חמאס בדרישותיו, והעלו את מחיר החטופים.**

גם מצדדי ההפגנות בכיכר טוענים שהתועלת של ההפגנות הייתה בעיקר בכך שהן חיזקו את החטופים בעזה ונתנו להם תקווה - כלומר, החמאס שידר להם את המחאות וההפגנות.

אתמול סיפר החטוף פדוי השבי איתן מור לראש הממשלה, שמפקד חטיבת חמאס בעזה אמר לו **שאם תהיה עסקה - אותו ישחררו ראשון, כי אבא שלו (צביקה מור) בכל מקרה לא הולך להפגנות.**

אלו דברים פשוטים, אבל העדות הזו מחזקת את מה שרבים ידעו וחשבו.

ההפגנות בכיכר קראו לסיום המלחמה. לא לסולידריות תמימה עם משפחות כאובות. הן קראו להפסקת הלחץ הצבאי, הן הפעילו לחץ לא לסכן את חיי החטופים גם במחיר סיכון לוחמי צה"ל, ובכך האריכו את המלחמה. מבחינתם - לסיים אותה מייד ובאופן מוחלט.

כלומר, מדובר בכיכר פוליטית לכל דבר ועניין, והיא לגמרי גרמה נזק במלחמה.

בימים אלו מתנהל מאבק על ידי הקמפיין כדי לנכס לעצמם את החזרת השבויים, תוך הודיה לנשיא טראמפ ותוך התעלמות מוחלטת מראש הממשלה.

”
הקמפיינים לא יעלמו
אלא ילבשו צורה
אחרת של ניסיון
להפיל את הממשלה,
כמו דרישה ל'וועדת
חקירה ממלכתית'
שרק היא תביא
לאחדות, כביכול

וכמובן, אם הרוצחים ששוחררו בעסקה בשל הלחץ הכבד ימשיכו חלילה לרצוח יהודים, אותם פעילי הכיכר יטילו את האשמה על הממשלה והעומד בראשה, משום שהכיכר אחראית רק לדברים הטובים, והממשלה אחראית לדברים הרעים.

בנוסף לכך, גם לאחר החזרת החטופים לא סיימה הכיכר את תפקידה הראשי: הקמפיינים לא יעלמו אלא ילבשו צורה אחרת של ניסיון להפיל את הממשלה, כמו דרישה ל'וועדת חקירה ממלכתית' שרק היא תביא לאחדות, כביכול.

ב. שאלה: אולי האסטרטגים של הכיכר הם אנשי שמאל רדיקלי, אבל מגיעים לשם גם לא מעט אנשים שאין להם שום כוונות פוליטיות, אלא רק רצון להזדהות עם משפחות החטופים. מה הבעיה עם זה?

הניסיון לבודד משתנים ולהתייחס לאירוע או למוסד מסוים בניתוק מההקשר הרחב שלו מעיד על נאיביות. זה בוודאי נכון שלא כל מי שמגיע לכיכר מזדהה עם מסריה. אבל מדוע חייבים ללכת דווקא לכיכר פוליטית כדי להביע סולידריות עם המשפחות? מדוע לא ללכת פשוט למפגש פרטי בביתם?

מדוע צריכים לשרת את האג'נדה של ראשי הכיכר, המתפארים בכך שאת הכיכר פוקדים מאות אלפים, כולל רבנים ודתיים - וממסגרים גם אותם ככאלו שמתנגדים לראש הממשלה והקואליציה.

הניסיון לומר "אני מגיע רק לתפילה ולא מזדהה עם הבוז / עם הקריאה להפסקת המלחמה" הוא אולי טוב כדי להשקיט את המצפון האישי. ציבורית - הוא משרת את המסר הכללי של הכיכר.

זה כמו להופיע 'רק' כשחקן תפאורה בפרסומת מתועבת, שהיא נגד עולם הערכים של האדם, ולטעון שהוא אינו שחקן ראשי אלא רק בתפאורה.

ג. שאלה: המטרה היא רק להתפלל ולהרבות באהבת חינם, לעסוק בקירוב לבבות. אתה מתנגד לזה?

מהיכן המחשבה התמוהה שרק בכיכר עוסקים בקירוב? מהיכן זה נובע?

מה עם מאות ואלפי האנשים העושים זאת יום יום בשקט, בלי יחסי ציבור, במיזמים שאינם מתפרסמים בתקשורת? השתתפתי בלא מעט יוזמות במהלך השנתיים האלו של תפילות, סליחות ומיזמים עם המשפחות השכולות ומשפחות החטופים. למה כל כך חשוב לעשות את זה דווקא בכיכר? האם הכיכר התקדשה בקדושה כלשהי? מדוע היא מרכזית כל כך בתודעה של אנשים רבים? בגלל 'קדושתה', או שמא בגלל הכספים הרבים שהושקעו בה כדי לעצב את תודעת הציבור?

ד. שאלה: אתמול נאמרו דברים מאוד יפים בכיכר החטופים, וזה הוסיף קידוש השם כשרואים שגם רבנים ודתיים נמצאים שם. מה הבעיה עם זה?

אכן, נאמרו דברים יפים. אך מה היה שם יום לפני ויום אחרי? המחשבה שתפילה ודברי תורה מתוקים ביום אחד ישנו תודעה של רבים, המעוצבת על ידי גאוני אסטרטגיה, הנתמכת בסמלים ובתקשורת והרוכבת על גל תרבותי - היא שוב מחשבה נאיבית.

והיא גם עולה לנו בדם. אגב, אתמול, בזמן ההקפות בכיכר החטופים, חלק ממשפחות החטופים נכחו במסיבת עיתונאים באיכילוב, שבה הצהירו שהמאבק שלהם לא תם עד שהחללים חוזרים. במי הם נאבקים? זכותם, כמובן. אך בכך הם העידו על המסר הכללי של פועלם.

התקשורת גם פרסמה, שחלק גדול מהנוכחים בכיכר לא אהבו את שהותם של תלמידי הישיבות, והיא לא סיקרה את הריקודים שם אלא את המחאה.

לכן צריך לבדוק היטב אם היה שם 'קידוש השם' פרטי או שמא 'חילול השם' ציבורי, של חיזוק כיכר פוליטית שמנסה להילחם בנבחרי הציבור. ואולי יש כאן תחושה רגשית מנותקת של 'קידוש השם', שאינה מבוססת על עובדות או על הבנה ציבורית ותקשורתית ואינה מבחינה במניפולציות.

ה. שאלה: הכיכר עצמה היא לא רעה. באנו לשמוח עם החזרת החטופים, שם נמצא הלב של כל עם ישראל, למה להוציא את עצמך מהכלל?

דמגוגיה זולה.

”
המחשבה
שתפילה
ודברי תורה
מתוקים
ביום אחד
ישנו
תודעה של
רבים,
המעוצבת
על ידי
גאוני
אסטרטגיה,
הנתמכת
בסמלים
ובתקשורת
והרוכבת
על גל
תרבותי –
היא שוב
מחשבה
נאיבית

”
**הדופק
הלאומי לא
נמצא
בכיכר
החטופים,
הוא היה
היום בבתי
העלמין
הצבאיים
ברחבי
הארץ
ובאזכרות
הצבאיות
במהלך
השנה**

הניסיון למסגר את השיח כאילו רק מי שהולך לשם אכפת לו מהחטופים, ורק לו אכפת מכלל ישראל, הוא חלק מהנדסת התודעה הצינית כאילו 'כלל ישראל' זה כיכר החטופים, ושם עיקר התודעה וההשפעה. הלב של עם ישראל אכן שמח בהחזרת החטופים, ויחד עם זאת הוא כואב את כאבם של מי שנפלו במלחמה ודואג מפני הבאות. המציאות מורכבת. בכל מקרה, אפשר לשמוח בלי ללכת לכיכר הפוליטית הזו. החזרת החטופים לא שייכת להם (ויש הטוענים שהם אף הרחיקו את השבתם על ידי נטרול הלחץ הצבאי). תתפלאו, אבל גם אנשים בשדרות, בעפולה ובכיכר דיזנגוף שמחו בהחזרת החטופים, בלי ללכת לכיכר פוליטית.

ו. לסיכום, הדופק הלאומי לא נמצא בכיכר החטופים, הוא היה היום בבתי העלמין הצבאיים ברחבי הארץ ובאזכרות הצבאיות במהלך השנה.

מי שישמע את ההורים השכולים המדברים על בנם ואת האלמנות האצילות המספרות על בעליהן - יתחבר בוודאות לדופק הלאומי והזהותי, לאחריות הציבורית, לרוממות הרוח ולייעוד של עם ישראל בארצו. שם עיקר התודעה צריכה להיות.

אין להם כסף ויחסי ציבור, אבל שם רוב העם הבריא נמצא. מוטב שנעשה קירוב לבבות גם שם, וגם איתם נעשה שיח על קפה ומאפה והקפות שניות בקהילות שלהם. גם הם כידוע 'כלל ישראל'.

שנתיים למלחמה: שמיני עצרת או שביעי באוקטובר?

הרב אורי כהן

א. שנתיים חלפו מאז אירועי הטבח הנורא בתולדות מדינת ישראל, שבעקבותיו פרצה המלחמה הארוכה ביותר בתולדות מדינת ישראל.

כאשר עשן הקרבות מתפוגג ורעם התותחים משתתק, זה בדיוק הזמן 'להתחמש' לקראת ה'מלחמה' הגדולה באמת: **מלחמת הדעות והרעיונות**. אין בה אש וגופרית, גם לא יזע ודם - אך אי אפשר להפריז בחשיבותה: היא ורק היא תקבע את מצבנו הבטחוני בעשורים הבאים.

ב. קחו למשל דוגמה קצרה: ביום הראשון של שנת 1992 נרצח ביריות אקדח דורון שורשן הי"ד. במחאה על הרצח הנתעב, יצאו חבריו מתיישבי כפר דרום לצומת דיר אל-באלח והקימו שם מאהל מחאה. תוך זמן קצר הגיע לשם אלוף פיקוד דרום דאז, מתן וילנאי, ואמר ברהב: "בכל רצועת עזה יש אולי 5 כלי נשק חם, ועד סוף השבוע הזה אני מגיע אל כולם!". אחרי 31 שנים פרצו אלפי מחבלים לעוטף עזה ורצחו 1200 יהודים ביום אחד.

מה קרה ב-31 השנים הללו? מה עבר על מדינת ישראל בין 1/1/92 ל-7/10/23? **במילה אחת: תודעה.**

ג. ב-31 השנים הללו שטף אותנו גל תרבותי עכור, משולב באינדוקטרינציה מתוחכמת של מהנדסי תודעה ומעצבי דעת קהל ערמומיים, שגרמו לנו להאמין שעם אויבים עושים שלום, ושאלם רק 'נשכיל להפוך אויב לאוהב' - עזה תיהפך ל'סינגפור של המזרח התיכון'. לוחמי תודעה אלו פשטו עם שחר על משרדי היח"צ והפרסום, חמושים בלפטופ ומקיאטו, ושינו את פניה של מדינת ישראל.

הם הצליחו לקחת רעיונות הזויים מהקצה השמאלי של המפה, ולסלול איתם מסילות ללבבות רבים. בין היתר עשו זאת על ידי גיוס גנרלים בדימוס **שדיברו ברהב, מתוקף דרגותיהם ולא מתוקף תפיסה סדורה וקוהרנטית**; באמצעות הבטחות סרק, בהצגת התמורה תוך העלמת המחיר, בתעמולה אינטנסיבית ובדמוניזציה של המתיישבים. כך הוכשרה הדרך להסכמי אוסלו המזדממים ולתוכנית ההתנתקות המופקרת, שהובילו בצורה ישירה אל טבח עוטף עזה.

ד. הגמרא במסכת שבת מספרת על נצחון החשמונאים, שבסופו - "לְשָׁנָה אַחֶרֶת קָבְעוּם וַעֲשָׂאוּם יָמִים טוֹבִים בְּהִלָּל וְהוֹדָאָה". הרב קוק זצ"ל מבאר, כי כדי לקבע את היחס הנכון לדורות נדרשת פרספקטיבה של זמן: "לְשָׁנָה אַחֶרֶת קָבְעוּם".

גם אנחנו, בחלוף שנתיים מהטבח, מחויבים לעסוק בעיצוב הנרטיב לדורות. שהרי ההיסטוריה נתונה לחסדי ההיסטוריוגרפים הכותבים אותה, **וכל היסטוריון חוקר וכותב דרך תפיסת עולמו הערכית.**

ה. אחד מנושאי הליבה במלחמת התודעה הוא השפה והטרמינולוגיה שבהן משתמשים. ובענייננו, ראשית כל, נבוכים אנו בשאלה כיצד לתארך

הם הצליחו לקחת רעיונות הזויים מהקצה השמאלי של המפה, ולסלול איתם מסילות ללבבות רבים. בין היתר עשו זאת על ידי גיוס גנרלים בדימוס שדיברו ברהב, מתוקף דרגותיהם ולא מתוקף תפיסה סדורה וקוהרנטית

את הטבח הנורא שאירע לנו בעיצומו של החג הקדוש: מחד גיסא, איננו רוצים להנציח את זכר הנרצחים הקדושים בתאריך נוצרי זר ומוזר, אך מאידך גיסא, צורם לאוזן הביטוי 'טבח שמחת תורה'.

ו. דומני כי בדילמה סמנטית זו טמונה משמעות עמוקה מאוד. כידוע, חג הסוכות הוא חג אוניברסלי: "וְהָיָה כָּל הַנּוֹתֵר מִכָּל הַגּוֹיִם הַבָּאִים עַל יְרוּשָׁלַם, וְעָלוּ מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת לַמֶּלֶךְ ה' צָבָא-וּתְּוֹלַח אֶת חַג הַסֻּכּוֹת" (זכריה יד, טז). כמו כן הקריבו במקדש במהלך שבעת ימי החג 70 פרים - כנגד 70 אומות העולם.

הגויים מיוצגים במספר שבע: 7 מצוות בני נח, 70 אומות, 70 לשונות. 7 מבטא את ממדי הגבול, את העולם הזה, החומרי והסופי. 'גוי' מלשון גוויה = גוף, חומר. הגויים גם נקראים 'ערלים', כי אין להם שייכות אל היום השמיני, אל ברית המילה. הם שייכים אל הטבע כפי שהוא, מבלי צורך לתקן או לרומם אותו.

ז. עם ישראל, להבדיל, מיוצג במספר 8. "ביום השמיני יימול בשר עורלתו". ישראל לא שייכים אל הגוף, אל הטבע, אלא אל מה שמחיה אותו - **הנשמה**. 'שמנה' אותיות 'נשמה'. לכן אנו מלים את בנינו ביום השמיני, כי אנו **מעל הטבע**. אנו שייכים אל הנצח. אל נצח ישראל שלא ישקר, "כי לא אדם הוא להינחם".

ח. אויבינו השפלים לא תקפו אותנו בשבעת ימי הסוכות, או בשבעה ('בשביעי') באוקטובר, אלא דווקא ביום השמיני, שמיני עצרת.

המלחמה שלהם היא לא על ה-7, אלא על ה-8.

המלחמה היא לא על שטח או תנאי מחיה, אלא כפי שהם קראו לה: "טופאן אל-אקצא". **המלחמה היא על ירושלים, על נצח ישראל, על נשמת העולם.**

ואף אנו יודעים שכל עוצמות הרוח שהתגלו בעמנו האהוב במלחמה הזו - מקורן בקשר העמוק והחי אל נשמתנו, אל זהותנו.

ט. בלב העשור השמיני לקיומה של מדינת ישראל, אנו נתבעים לברר ולהבין שאיננו חלילה "ככל העמים בית ישראל", אלא אנו "ממלכת כהנים" בקרב העמים.

רק בור וחסר דעת יראה בזהותנו חיסרון ודבר שיש להתנצל עליו. זהותנו היא מקור של עוצמות טוב וחסד, שעליהם בנוי ומושתת כל העולם. וכשאנו שוכחים זאת, אויבינו כבר מזכירים לנו באמצעות מכה כואבת.

י. '**מלחמת שמיני עצרת**' תרומם את מדינתנו אל קומת הזהות, בע"ה. מתוך העשור השמיני למדינתנו נשוב אל מקורות חיינו, אל ירושלים "עיר עוז לנו", ואל התורה שנקראת "עוז".

וראשית התיקון תלויה בגאולת הדעת.

בשל אתגרי חיינו הלאומיים, אנו מחויבים כאמור לעסוק ברוחות הפרצים שהובילו אותנו עד הלום.

לשם כך אנו פותחים מחזור נוסף בקורס 'דור הניצחון - בונים תודעה יהודית מנצחת', שנועד בדיוק למטרה הזו.

את הקורס מוביל ארגון 'חותם' ואני המנחה שלו.

לחצו להרשמה

רוצה לשמוע עוד? הרב אורי כהן: 055-2781044

מדוע לא הלכתי ולא אלך לכיכר החטופים

יהושע שני, אביו של סרן אורי מרדכי שני הי"ד ויו"ר פורום הגבורה

א. חגי לובר היקר,

קראתי את דבריך על בחירתך ללכת לכיכר החטופים. דבריך נכתבו בכאב ואני מבין את הרגש המניע אותך. גם אני אב שכול. אני גם יו"ר פורום הגבורה, המייצג מאות משפחות שאיבדו את היקר להן מכל.

במהלך המלחמה נפגשנו פעמים רבות עם ראשי המדינה, עם שרי הממשלה ועם צמרת צה"ל. **אנו נושאים יום-יום את הכאב, אך לצד הכאב גם את האחריות.**

ומתוך אותה תחושת אחריות, אני מבקש לומר מדוע אני לא הלכתי, ולא אלך, לכיכר החטופים. אתעלם לרגע מהעובדה, שהמסרים שנשבו מהכיכר היו - מהרגע הראשון - נגד הממשלה המובילה את המלחמה הקשה באויבינו, ואתעלם אף מהעובדה שמאחורי הכיכר עומדים קמפיינרים מדופלמים.

אינני הולך לשם לא מפני שאיני מזדהה עם הצער, אלא מפני שצער ורגש לבדם אינם יכולים להיות מצפן מוסרי, וודאי לא מצפן לאומי, בשעות לאומיות גורליות.

כל בר דעת מבין שיש קווים שמי שחוצה אותם מאבד את הלגיטימציה והכיוון. והכיכר הזו חצתה את הקווים האלה.

ב. הכיכר ששכחה את המלחמה

כיכר החטופים הפכה ממרכז הבעת סולידריות למוקד תודעתי. המסר העולה מהכיכר ברור ואי אפשר לטשטש אותו: תודעת החולשה, התפיסה שלפיה הפרט קודם לכלל (וגם פוגע בהחזרת החטופים), שהכאב האישי הוא הקובע את דרכה של האומה, ועוד.

מדינת ישראל לא קמה על יסוד של רחמים אלא על יסוד של גבורה, צדק ואמת. זה מה שמבדיל אותנו מהנצרות. לא על יסוד של "אני" אלא של "אנחנו", כקולקטיב היסטורי בעל עבר מפואר ועתיד גדול.

המלחמה שפרצה בשמחת תורה איננה סכסוך מקומי על חטופים. היא מלחמה על עצם קיומנו וייעודנו.

זהו מאבק על הזכות של העם היהודי לחיות בארץ ישראל בביטחון, בגאווה ובאמונה.

כאשר הכיכר הזו ממקדת את השיח הציבורי כולו סביב "השבת כולם עכשיו ובכל מחיר", היא שוכחת את מה שמונח בבסיס המאבק: הכרעת האויב המבקש להשמידנו.

אומה שאינה מסוגלת לומר "יש דברים שחשובים מהחיים הפרטיים" תאבד לבסוף גם את חייה וגם את דרכה.

**המסקנה
הפשוטה
הנגזרת
מכך היא
שהנדסת
התודעה,
תהיה רכה,
עדינה,
קשה לזיהוי
ומניפולטיב
ית מאוד**

”
השיטה המרכזית של
המטה הינה העלמת
המחיר אותו עלינו
לשלם, וסימון
הממשלה באשמה
בעובדה שהחטופים
עדיין לא שבו

מדוע בכלל ללכת לצבא ולהלחם על מדינת ישראל, אם החיים האישיים הינם הערך העליון?

ג. טעותה של הציונות הדתית

יש בי כאב עמוק כשאני רואה אנשים מן הציבור שלי, יראי שמים, אוהבי תורה וארץ, עומדים בכיכר החטופים ומריעים לסיסמאות שסותרות היגיון פשוט, סותרות את רוח הציונות הדתית ואת ערכי התורה.

יתכן שיש כאן תהליך היסטורי עמוק: מאז רצח רבין, חלקים בציונות הדתית נושאים על גבם רגשות אשם לא-להם.

מאז כיכר רבין של 1995, שבה הפכה אמונה עזה לסטיגמה, אנו מנסים "להוכיח" שאנחנו אנושיים, רגישים, רכים.

והנה, שלושים שנה אחרי, מצאנו את עצמנו נגררים לכיכר אחרת, לכיכר החטופים - בשם אותו צורך פסיכולוגי להיראות טוב בעיני אחרים, גם במחיר ויתור על אמת כה פשוטה.

אבל זהו מחיר יקר מדי.

הציונות הדתית לא נועדה להיות עוד "זרם סימפטי" בתוך העם היהודי. תפקידה מאז ומתמיד היה והינו: להוביל את העם בענווה ובגבורה. להחזיר את המימד הערכי והאמוני אל מרכז ההכרעה הלאומית, לרומם את עם ישראל ולא להשפיל את רוחו, במיוחד בזמן מלחמה.

ד. המוסר של הכלל

המוסר היהודי איננו מוסר של רגש פרטי אלא של שליחות.

התורה מלמדת אותנו שהחיים עצמם הם ערך, אך אינם הערך העליון.

אברהם אבינו לא שאל 'מה יקרה ליצחק?', אלא - מה רצון ה'?

דוד המלך לא שאל 'כמה יתומים יהיו במלחמה?', אלא - האם עם ישראל ינצח וישב לבטח?

והחיילים שלנו היום, הבנים שנפלו בקרב, לא שאלו 'מה יקרה לי?', אלא - מה יקרה לעם שלי?

זהו מוסר הגבורה, המוסר שמכונן עם; ולא המוסר של רגשות אשם ותחושת קורבן.

ה. מחיר הרגש הבלתי מרוסן

הרגש הפרטי הוא כוח אדיר, אך כשהוא הופך למצפן לאומי הוא מסכן אותנו. **מי שמנהל מדינה לפי רגשות, לא ינצח מלחמות.**

הכיכר מציבה אולטימטום למדינה: להפסיק את הקרבות, לשחרר רוצחים, להיכנע לטרור - ובלבד שנרגיש הקלה לרגע.

אבל הקלה רגעית יכולה להפוך לטרגדיה היסטורית.

כל לוחם שנפל, כל ילד שנגדעו חייו, זעק את צעקת הנצח: לא לוותר.

ואנחנו - ההורים, האחים, והאומה כולה - מחויבים לאותה זעקה.

ו. הכיכר האמיתית

יש כיכר אחרת שאותה עם ישראל צריך למלא: כיכר הניצחון, כיכר האמונה, כיכר ההודיה לה'. זו הכיכר שבה נעמוד כולנו לאחר שנשלים את המלאכה, נשיב את כל חיילינו ואת כל חטופינו בכבוד, לאחר שנמחה את זכר אויבינו ונשיב את ההרתעה לישראל. זו תהיה כיכר של חיים, לא של בכי; כיכר של תחייה ותקווה, לא של כניעה.

ז. דבר אישי לסיום

אני כותב לא רק כיו"ר פורום הגבורה, אלא כאב ששילם את המחיר היקר ביותר. בני, סרן אורי מרדכי שני הי"ד, נפל בקרב גבורה בכיסופים בשמחת תורה. הוא ידע שהוא יוצא למלחמת-אין-ברירה. הוא ידע שהמטרה איננה רק להגן על עצמו, אלא להגן על עם ישראל כולו.

כשאני עומד על קברו, אני שומע ממנו לא את זעקת החולשה, אלא את קריאת האחריות: "אבא, תזכיר לעם שלנו למה נלחמנו. אל תתנו לחיות ולמות לשווא".

עם ישראל זקוק היום להנהגה שמביטה רחוק, לא כזו שמקשיבה רק לכאב האישי. המסרים מכיכר החטופים צריכים להתנהל באחריות, לא בדרך בה האסטרטגיה מתנהלת כשהיא מלווה בכניעה תודעתית, בהאשמות כלפי צה"ל, ובהתרחקות ממטרות המלחמה - העלולות לשבור את רוח האומה.

מי שאוהב באמת את החטופים נלחם על ניצחון, לא על עסקה.

מי שמבקש להציל חיים - מחזק את צה"ל, לא מערער עליו.

ומי שמבין את משמעות הגבורה יודע שעם ישראל חי לא בזכות רחמים, אלא בזכות שליחות.

אגב, גם עם דבריי אלה ראוי להתווכח עניינית, ולא לתת לי הנחות עקב היותי אב שכול.

לסיום:

אני מתפלל מכל הלב לשובם של כל אחינו החטופים החללים. אבל אני מתפלל לא פחות על חזרתה של תודעת הניצחון, על אמונה בצדקת דרכנו, ועל עמידה איתנה מול אויבינו. אם נאבד את אלו לא יישאר לנו מה להשיב, גם אם כולם ישובו.

הכיכר שלי היא לא כיכר החטופים.

הכיכר שלי היא כיכר הגבורה.

עד אז, לא יהיה ריפוי!

עזרא הימן

א. אסטרטגיית ומניפולציית המצוקה

כבר לפני מאה שנה ויותר הגו הרדיקלים את השיטה לגרור המונים למהפכה שהם לא בחרו בה:

* למצוא בחברה נקודת כאב או קושי;

* להתסיס את החברה שוב ושוב עד שנקודה זו הופכת לזעם וחרדה;

* למנף את הזעם והחרדה למחאות כדי לקרוע את הסדר הישן תוך כדי הבטחות לעולם חדש מופלא.

המציאות מתגלגלת, השיטה נשארת. הקמפיינרים בימינו אימצו את השיטה בשתי ידיים, בצירוף תקשורת המונים מאוד ויזואלית ורגשנית ומשתפת פעולה.

ברגע שמבינים את צורת החשיבה ואת השיטה, מפסיקים להישבות אוטומטית במילים היפות של מיזמים חברתיים. המילים נועדו לגעת במצוקה, לגרוף תמיכה ולרתום אותה למטרה אחרת לגמרי. המילים על מצוקה וצדק הן רק אמצעי הפיתוי. המטרה נהגתה במשרדי הקמפיינרים.

מי שאינו רוצה לחשבן את צורת החשיבה והפעולה הכל כך מניפולטיבית הזו, שלא יעסוק בזירה הציבורית. מי שבוחר לעסוק בזירה הציבורית אך אוטם את עיניו ואוזניו בנאיביות מהשיטה בת מאת השנה של הרדיקלים, בפועל מצטרף למטרה הרעה והשפלה שמעבר למילים הנאמרות. הוא לא יוכל לומר "אבל הכוונות שלי היו טובות".

בעולם של מוסר אמיתי, נאיביות מצטרפת גם היא לסל המידות הרעות.

ב. איך תדעו שנפלתם לרכבת הרדיקליזם שלא יכולה לעצור?

יש דרכים רבות, אך יש סימן אחד בוחק מכולם: היעד הקדוש שעליו מצהירים, שאמור לתקן את הכאב והמצוקה, הופך מאוד מהר לקרש הקפיצה למאבק הבא. וכך אצלנו, המחאה לא תיגמר, כיוון שפתרון המצוקה לא היה מעולם המטרה באמת, אלא רק מניפולציה רגשית.

אל תלכו שבי אחרי המילים המרגשות והצדקנות המוסרית. תבדקו בעצמכם. ביושרה. בענייניות. מיזם לא נשפט לפי הצהרות ריקות או מניפולטיביות רגשניות, אלא ביחס למקום שאליו הוא חותר באמת. תבדקו מאיפה הוא צמח ומה השלב הבא שלו.

ג. הפצע לא יירפא עד ש...

אז בהתחלה אמרו שמחאת כיכר החטופים איננה מחאת קפלן בשום אופן, היא נועדה רק להשיב את החטופים שנמצאים בשבי ובמצוקה נוראית ולתמוך במשפחותיהם. אמרו שברגע שהם חוזרים, האורות בכיכר כבים.

מי שבוחר לעסוק בזירה הציבורית אך אוטם את עיניו ואוזניו בנאיביות מהשיטה בת מאת השנה של הרדיקלים, בפועל מצטרף למטרה הרעה והשפלה שמעבר למילים הנאמרות. הוא לא יוכל לומר "אבל הכוונות שלי היו טובות"

”
**אך טרם הספקנו לעכל
 את השמחה על שיבת
 החטופים באורח פלא,
 ואנשי המחאה שבו מיד
 לכיכר החטופים כדי
 להמשיך לגלגל את
 המחאה – שלא יכולה
 להיגמר לעולם**

אך טרם הספקנו לעכל את השמחה ואנחת הרווחה על שיבת החטופים כולם כאחד באורח פלא, ואנשי המחאה שבו מיד לכיכר החטופים כדי להמשיך לגלגל את המחאה – שלא יכולה להיגמר לעולם.

וזה נשמע בערך כך:

- "זה לא קשור לקפלן! זה הזדהות עם החטופים! שכחת להיות יהודי. פדיון שבויים כנגד הכל!"

- "טוב, החטופים חזרו, מדהים. אבל רגע, לאן אתה הולך, אתה לא מעז להוריד את הסיכה או את השלט! זה עד החטוף האחרון! עצור! זה כולל גם את החללים. את כולם עכשיו. כן, גם את רון ארד. לא אכפת לכם מהבאת חללים לקבר ישראל? שכחתם מה זה להיות יהודים!? אפילו רב פלוני אומר שצריך להביא את החללים בכל מחיר, אחרת הפצע לא ירפא לעולם ותהיה מלחמת אחים. טוב, בערבי שלישי נארגן לכם את הכיכר כמו שאתם אוהבים, שיעורי תורה על המשמעות של קבורת חללים, ושירי נשמה על איחוי, העיקר תבואו."

- "הריפוי האמיתי יקרה רק אחרי ועדת חקירה ממלכתית! זה בכלל לא עניין של ימין או שמאל, זה ממלכתי!"

- "אצלנו בתנועה יש דווקא הרבה אנשי ימין. הם מבינים שעד שתקום ועדת חקירה הפצע ימשיך לדמם. אחרי שהיא תקום, אז באמת נוכל סוף סוף לשבת לשיח של הסכמות ולרפא את השברים."

ואז, כמובן: "לא יהיה איחוי וריפוי עד שכל מי שבממשלה ילך הביתה. אתם לא יכולים לבחור בהם שוב. אסור לכם. אם תבחרו בהם, לא יהיה ריפוי."

טוב, ברור שהכוונה של כל זה באמת הייתה שפשוט לא תהיו בשלטון, "פאשיסטים משיחיסטים שכמותכם. אתם טובים כדי למות בקרב אבל לא להנהיג את המדינה. זה לא עניין פוליטי, זה אנושי"